

ת"פ 21198/07/18 - מדינת ישראל נגד רותם ישראל מסורי

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 21198-07-18 מדינת ישראל נ' מסורי
תיק חיצוני: 1337/2017

- | בפני
מאשימה
נגד
נאשמים	כבוד השופט משה גינות
החלטה	מדינת ישראל
	רותם ישראל מסורי
1. כנגד הנאשם, רותם מסורי, הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממשית ממניע גזענות או עוינות כלפי הציבור (נסובה מחמירה) עבירה לפי סעיף 382(א) + סעיף 29 + סעיף 144, לחוק העונשין התשל"ז-1977.
 2. מלשון כתב האישום עולה כי ביום 19 לדצמבר 2016, סמך לשעה 15:00, נהג הנאשם ברכב מסוג פיג'ו מכיוון הישוב מבוא דותן לכיוון הישוב שקד.
לצד הנאשם במושב הנוסע ישב קטין יליד 4 אפריל 200, אשר אחז בידו בקבוק פלסטיק מלא בחלקו. במהלך הנסיעה הבחינו הנאשם והקטין בגב' חדיג'ה חמדוני, תושבת הכפר יעבד שבשטחי הרשות הפלסטינית (להלן: "המתלוננת"), שהלכה לצד הדרך בסמוך לכביש. הנאשם פנה לקטין והורה לו לזרוק את הבקבוק על המתלוננת על מנת לפגוע בה וזאת בשל היותה ערבייה.
הקטין עשה כדבריו והשליך את הבקבוק ממרחק קצר הבקבוק פגע בגבה ובידה של המתלוננת והנאשם נמלט בנסיעה מן המקום. למתלוננת נגרם כאב בידה ואדמומיות בגב התחתון.
 3. עם היפתח הדיון ביום 23/6/19 טען ב"כ הנאשם שתי טענות טרומיות, אשר לטענתו בכוחן להביא לביטול כתב האישום.
הראשונה - אי קיום חובת השימוע שכן הנאשם לא קיבל כל הודעה על כך;
והשניה - הוא סגירת התיק כנגד המעורב השני, הקטין, ואי קבלת הנימוקים אשר הביאו לסגירת התיק כנגד הקטין, אשר למעשה בפועל הוא אשר ביצע את העבירה.
 4. במסגרת טענותיו, טען ב"כ הנאשם כי כתב האישום בתיק זה הוגש ביום 9/7/2018 ביחס לאירוע אשר התרחש ביום 19/12/2016. לדבריו, גם המאשימה מודה כי הוראות החוק בסעיף 60א לחסד"פ, לא

קוימו. עוד עולה מתגובתה כי הפגם במשלוח מכתב היידוע דבק פעמיים במעשי המאשימה ובכך מתעצם הפגם. כן עולה מתגובת המאשימה כי אין כל נתונים בדואר ישראל על משלוח מכתב היידוע ולכאורה מכתבי היידוע כלל לא התקבלו למשלוח בדואר ישראל, לפיכך המסקנה המתבקשת הינה כי זכותו של הנאשם לקיים הליך שימוע - נפגעה בשל מחדלי המאשימה.

עוד נטען כי כתב האישום כולל סעיף של 144 לחוק העונשין ונדרש לפיכך לקבל את אישורו של המשנה ליועץ המשפטי לממשלה, לצורך הגשת כתב האישום. לעניין זה הפנה הסנגור להנחיית היועץ המשפטי לממשלה מספר 4.1004 ולהחלטה שניתנה בתיק 14424-11-14.

עוד נטען כי בפסיקה עניפה נקבע כי במקרה שנפל פגם בהתנהלות המאשימה בשל אי קיום חובת שימוע, הרי שבית המשפט יורה על ביטול כתב האישום.

ב"כ הנאשם התייחס גם לאמצעי אותו הציעה המאשימה לרפא את הפגם באמצעות שימוע בדיעבד. לדבריו אין הדבר רצוי שכן קיים הבדל גדול בסטטוס של נחקר וחשוד לעומת סטטוס של נאשם. לעניין זה הפנה הסנגור לבג"צ 4175/06, שם נקבע כי כאשר ההתנהלות הראשונית של הפרקליטות היתה כרוכה בתקלה, הרי גם אם תקלה זו נרפאה מבחינה מוסדית, היא הותירה בלב העותר תחושה סובייקטיבית של קיפוח ואי מיצוי זכותו לדיון הוגן.

5. ב"כ המאשימה בתגובתה לנטען, טענה כי יש לדחות את בקשתו של הנאשם לביטול כתב האישום, בשל טענת הגנה מן הצדק הנשענת על 2 מסדים, הראשון אי קיום דרישת השימוע והשני אכיפה בררנית.

6. לטענת ב"כ המאשימה, הפעלתה של דוקטרינת ההגנה מן הצדק מצומצמת למקרים נדירים וקיצוניים שבהם התנהגות הרשות היתה התנהגות שערורייתית, שיש בה משום רציפה דיכוי והתעמרות בנאשם או למקרה בו המצפון מזדעזע ותחושת הצדק האוניברסלית נפגעת. לא כל מעשה נפסד של הרשויות יצדיק את המסקנה שדין האישום להתבטל מטעמי הגנה מן הצדק. ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק מהווה איפוא מהלך קיצוני שבית המשפט אינו נזקק לו אלא במקרים חריגים ביותר. בדרך כלל יידרש הנאשם להראות שהתקיים קשר סיבתי בין התנהגות הנפסדת של הרשויות לבין הפגיעה בזכויותיו.

לטענת המאשימה ביום 6/4/2017 נשלחה לנאשם הודעה לפי סעיף 60א' לחוק בדואר רשום לכתובת "מבוא דותן" (הודעה שכללה את כל פרטיו) והמעטפה הושבה מן הדואר בציון הכיתוב "לא נדרש".

המאשימה אינה חולקת על כך שאכן המען שצויין בשני מכתבי היידוע היה שם הישוב בו מתגורר הנאשם ללא ציון מען ספציפי וזאת בשל טעות שאירעה בתום לב בעת שליחת מכתבי היידוע.

לטענתה לא נפל פגם מכון בהתנהלותה העולה בגדרי התנהגות שערורייתית שיש בה משום רדיפה, דיכוי או התעמרות בנאשם.

כפועל יוצא מכך, אין מקום לטענת המאשימה להורות על ביטולו של כתב האישום אלא יש לפעול לתיקון הפגם שנפל בהליך היידוע ולפיכך הסעד הראוי הוא קיום שימוע בדיעבד.

המאשימה המשיכה וטענה כי בשל טעות שנגרמה בתום לב, נשלח מכתב הידוע ללא ציון מען ספציפי ככל שבית המשפט ימצא כי נפל פגם בהתנהלות המאשימה בישום חובת היידוע. ניתן יהיה לרפא את הפגם באמצעי חמור פחות מביטול כתב האישום וניתן יהיה לבצע שימוע בדיעבד.

אשר לטענתו השנייה של הסנגור בדבר הימנעות המאשימה מהגשת כתב אישום כנגד הקטין אשר היה מעורב בביצוע העבירה. נתבקשתי לדחות את הטענה ולהכריע בה לאחר שמיעת כלל הראיות שבתיק.

לטענת המאשימה, דינה של טענת ההגנה מן הצדק להתברר במהלך שמיעת הראיות.

לטענתה לא מדובר באכיפה שונה בין שונים לאור שורה של נימוקים היוצרים שונות רלוונטיות, בין בעניינו של הקטין שהיה מעורב בתיק לבין הנאשם שבפנינו.

עוד נטען כי בעניינו של הקטין הוגש תסקיר חיובי ביותר, בינו לבין הנאשם הבגיר קיים פער גילאים של 5 שנים. הנאשם הבגיר הוא אשר יזם את השלכת הבקבוק וראיות מפורטות הנוגעות לכל אחד מן הנתונים יובאו במהלך שמיעת הראיות.

7. עם תום שמיעת הטיעונים ועיון בתגובות ב"כ הצדדים, אשר הוגשו לבית המשפט, החלטתי להורות על ביטול כתב האישום מחמת הטענה הראשונה של ב"כ הנאשם לעניין אי קיום הוראות החוק בסעיף 60א' לחסד"פ, שכן אין ספק כי נמנעה מן הנאשם להציג את מלוא הנתונים שבידיו, כך שזכות הטיעון של הנאשם נפגעה. אמנם ניתן לרפא את הפגם באמצעות שימוע בדיעבד, אולם כפי שנפסק בעבר אין הדבר רצוי שכן קיים הבדל של ממש בין סטטוס של נחקר לעומת סטטוס של נאשם.

לטעמי, אי קיום שימוע במועדו - הוא פגם מהותי ולא טכני בלבד.

8. משכך, החלטתי לבטל את כתב האישום על מנת שהמאשימה תערוך לנאשם שימוע כדן.

9. אשר לטענתו השנייה של הסנגור, בדבר אכיפה בררנית, הנני דוחה את טענתו ובית המשפט יכריע בטענה זו לאחר שמיעת כלל הראיות בתיק.

ניתנה היום, כ"ו טבת תש"פ, 23 ינואר 2020, בהעדר

עמוד 3

הצדדים.